

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ • • 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 20

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Ὁ Ἀπόστολος ἔγραφε πρὸς τοὺς νέους διότι ὡς εἶπεν, «οὗτοι εἰσὶν ἰσχυροί.» Ἀλλὰ πότε ὁ νέος εἶναι ἰσχυρὸς; Εἶναι ἰσχυρὸς ὅταν κρατεῖται καὶ σαλεύεται ὡς κάλαμος ὑπὸ χαμερποῦς τινος ὀρέξεως; Εἶναι ἰσχυρὸς ὅταν μιστίζεται καὶ ἀγεται καὶ φέρεται ὑπὸ τῆς ἀκολασίας ὡς δοῦλος, καὶ ὡς δοῦλος ὑποκύπτει ἀναισχύντως καὶ ἀνευ ἀντιστάσεως; Εἶναι ἰσχυρὸς ὁπόταν ἀνάγωγος ἐμπαιγμὸς, ἢ ἀνόητον σκῶμμα δύναται νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ εὐγενοῦς σκοποῦ; Εἶναι ἰσχυρὸς ὅταν πνοὴ γυναικὸς δύναται νὰ καταρρίψῃ τὴν ἀπόφασιν καὶ ὑπόσχεσιν αὐτοῦ, καὶ νὰ τὰς ἀπομακρύνῃ τοῦ λογισμοῦ αὐτοῦ; Εἶναι ἰσχυρὸς ὅταν ἦναι παραπολύ δαίλδς ἵνα ἐμμεῖνῃ εἰς τὰς πεποιθήσεις τοῦ περὶ πίστεως καὶ ἀρετῆς εἰς τὸν Χριστόν; Ὁ Ἰωάννης δὲν ἔγραψεν εἰς τοιοῦτους.

Τὸ ποιοῦν τοὺς νέους ἰσχυροὺς εἶναι τὸ ἡθικὸν θάρρος, ὑψηλὸν ἀκατάβλητον θάρρος. Ἐν τε τῷ δημοσίῳ καὶ τῆς ἐργασίας βίῳ ἢ ἰδιότης αὕτη καθίστησι τὸν νέον ἱκανὸν νὰ εἴπῃ ὁ χι, ῥητῶς καὶ ὠρισμένως.

Ἐν ταῖς ἐσχάταις στιγμαῖς τοῦ πειρασμοῦ, οὐδέποτε, ὦ νέοι κάμψετε. Ἀποφύγετε τὸ ἀποτομον, ἀλλὰ μὴ πτοηθῆτε ἐκ τῆς ἀποφάσεώς σας. Μὴ ἀπατηθῆτε τοσοῦτον ἐκ τῆς γλυκύτητος τοῦ ποτοῦ ὥστε νὰ καταπίητε δηλητήριον. Μὴ συμφωνήσητε πρὸς μωρίαν τοῦ συρμοῦ. Μὴ κινήθητε ἐξ ἐμπαιγμῶν, οὐδὲ ἀλωθῆτε ἐκ τῶν παρακλήσεων. Ἑστέ πιστοὶ εἰς τὰς ὑφίστας περὶ τοῦ δικαίου ἰδέας σας, εἰς τὰς περὶ καθήκοντος ἐπόψεις τὰς ἐν τῇ Γραφῇ, καὶ εἰς τοὺς περὶ ἀγιοσύνης πόθους, οἵτινες ἔρχονται εἰς ὑ-

μᾶς ἐν στιγμαῖς ὑπερτάτης ἐξάρσεως. Μὴ δισταζήτε νὰ ἐξετάζητε τὴν ἀλήθειαν ἀπλῶς καὶ ἐντίμως καὶ ὅταν εὗρητε αὐτὴν ἀκριβῆ ὁμολογήσατέ το ἐλευθέρως. Γινώτω ὁ φίλος καὶ ἐχθρὸς ὑμῶν ὅτι ἀγαπάτε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Σωτῆρα ὑμῶν τε καὶ ἐκείνων.

ΟΙ ΣΠΑΡΤΙΑΤΑΙ ΕΝ ΣΤΡΑΤΕΙΑ.

Τί τιμὴ ἔς τὸ παλληκάρι, ὅταν πρῶτο ἔς τὴν φωτιὰ, Σκοτωθῇ γιὰ τὴν πατρίδα μὲ τὴν σπάθη ὅτ' ἀδεξιά· Πόσον λυπηρὸν ν' ἀρίνη τὴν πατρίδα τὴν γλυκιά, Τὰ καλά του τὰ χωράφια καὶ νὰ ζῇ μὲ διακονιά· Μὲ γονιὰ νὰ παραδέρνῃ, μὲ γυναῖκα ὡμορφονιά, Μὲ γερόντισα μητέρα, καὶ μ' ἀνήλικα παιδιά· Κ' ἀπ' τὴν στήρῃσι καὶ φτώχεια ὅπου πάη, ὅπου σταθῇ, Νὰ γνωρίζῃ ὅτ' εἶν' εἰς ὅλους ἡ ζωὴ του μισητή. Νὰ ἔντροπιάζῃ τὴν γενιά του, νὰ ἔντροπιάζεται καὶ αὐτός, Καὶ ποτὲ νὰ μὴ τοῦ λείπῃ ἀπ' τὰ χεῖλη ὁ στεναγμός. Τέτοιον ἄνθρωπον καθέννας ζωντανὸς καταφρονῇ, Μὴδ' ἀφοῦ ὁτὸν τάφο πέσῃ τ' ὄνομά του μελετῇ. Εἰς τὴν μάχην ἃς χαθεῖμεν ὅλοι μ' ἄφοβη καρδιά, Ὁ καθέννας ἃς ποθάνῃ γιὰ πατρίδα γιὰ παιδιά. Ἐ τὴν φωτιὰ παλληκαράδες γένν' ὅλοι ἕνα κορμί, Ἐ τὴν φωτιὰ μὴ ἔντροπιασθῆτε ἔς ἂν φυγάδες ἔς ἂν δειλοί. Λεοντόκαρδον τὸ στήθος καθέννας σας ἃς φανῇ, Τοὺς ἐχθροὺς σας πολεμοῦντες μὴ ψηφᾶτε τὴ ζωὴ. Νὰ μὴ φύγητε καὶ ἀφήσετε τὰ σεβάσματα γερατιά, Ποῦχουν ἀχαμνὰ τὰ χεῖρα καὶ τὰ γόνατα βαριά. Ἐντροπή σας, ἐντροπή σας, ἀπὸ πίσω νὰ ἦναι ὁ νῆς, Καὶ ὁ ἀδύνατος ὁ γέρος νὰ παθάνῃ μ' ἀπροσβινδς, Πῶχει κάτασπρα τὰ γένητα, κάτασπρη τὴν κεφαλῇ, Κι' εἰς τὰ χῶματα νὰ ἀρίνη τὴν ἀδούλωτη ψυχὴ. Ὅλοι οἱ κίνδυνοι πολέμοι, ὅλοι πρέπουσιν εἰς τὸν νῆδ, Εἰς τὸ νῆδ πολέμοι πρέπουσιν, ποῦ τὸ σῶμα ἔχ' ἀντηρό. Σεβαστὸς εἶναι σ' τοὺς ἄνδρας ἔς τὰς γυναῖκας ποθητὸς, Εὐμορφος καὶ ἂν πρωτοπέσῃ καὶ εἰς τὸν πόλεμον νεκρὸς.